

„Doamne, Tu știi toate” (Ioan 21.17)

Din aceste câteva cuvinte ale lui Petru ne strălucește una dintre acele glorii ale Domnului nostru mult lăudat, care de atâtea ori ne-au bucurat inimile, iar altele ne-au și luminat inimile și conștiințele într-o clipită, arătându-ne chipul Său, dar lăsându-ne și fără niciun dubiu cu privire la cum eram noi cu adevărat. Aceste glorii ne oferă cunoașterea Persoanei Sale și, în același timp, ne pun pe calea adevăratei cunoașteri de sine. Plinătatea Sa de lumină și dragoste ne dezvăluie lipsa noastră de ambele. Cu o putere și o frumusețe care nu se diminuează și nu se schimbă niciodată, razele gloriei Sale cad mereu pe calea noastră și sunt atât o sărbătoare pentru ochii și inimile noastre, cât și un model pentru inimile și conștiințele noastre. Ele ne permit să recunoaștem „urmele Sale în nisip” și, în același timp, ni-L arată înălțat și pus deoparte, „la dreapta Maiestății din ceruri”. Și care este consecința acestui fapt? „Marcată clar, văzută clar este calea pe care trebuie să mergem”.

În cele ce urmează, dorim să urmărim puțin încurajarea și învățătura pe care le adăpostește adevărul „Doamne, Tu știi totul”.

La așa-numita „Fântână a lui Iacov”, lângă Sihar, se află o femeie care stă de vorbă cu Fiul lui Dumnezeu. Dar ea nu-L cunoaște. Străinul îi spune cuvinte minunate, tainice, cu intenția de a-i câștiga inima și de a o face receptivă la El și la darul prețios al lui Dumnezeu. Dar El nu găsește la femeie o înțelegere pentru mesajul său înalt și plin de bucurie (Ioan 4.5-15). Așa că ia o altă cale: El apelează la conștiința femeii: „Isus-i-a spus: »Mergi, cheamă-l pe bărbatul tău și vino aici«. Femeia a răspuns și a zis: »Nu am bărbat«. Isus i-a spus: »Bine ai zis: ,Nu am bărbat‘, pentru că cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta ai spus adevărat»” (Ioan 4.16-18).

Mai târziu, femeia le mărturisește samaritenilor: „Veniți să vedeți *un Om care mi-a spus toate câte am făcut*: nu cumva Acesta este Hristosul?” (Ioan 4.29). Da, ea s-a întâlnit cu Acela în fața căruia nicio creatură nu este ascunsă. Totul este gol și descoperit în fața ochilor Celui cu care avem de-a face (Evrei 4.13).

El știe totul! Este în zadar să vrei să ascunzi, să acoperi, să scuzi sau să treci cu vederea ceva înaintea Lui. „Cine își acoperă fărădelegile nu va prospera, dar cine le mărturisește și le părăsește va căpăta îndurare” (Proverbe 28.13). În consecință, citim în Psalmul 32.3,4: „Când *tăceam*, mi se topeau oasele de geamătul meu toată ziua. Pentru că zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi s-a schimbat vigoarea (seva) în seceta verii.” Există *un singur* lucru care poate aduce mântuire și pace sufletului și binecuvântare căii pe care mergem; și aceasta este ceea ce a făcut psalmistul: „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am acoperit nelegiuirea; am spus: »Voi mărturisi DOMNULUI fărădelegile mele. Și Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu»” (Psalmul 32.5.) Acest singur lucru este, de asemenea, foarte important pentru fiecare cititor al acestor rânduri, fie că este mântuit, fie că nu este încă mântuit; important pentru unul, ca să ajungă la împăcarea cu Dumnezeu, important pentru celălalt, dacă a greșit, să recâștige comuniunea pierdută a inimii cu Dumnezeu, care merge apoi mână în mână cu anularea disciplinării din partea lui Dumnezeu și redeschiderea căilor Sale de binecuvântare. Să ne reamintim încă o dată, că „*cine* își mărturisește fărădelegile și le părăsește, va căpăta îndurare”. Este o prostie să spunem împreună cu cei răi: „Cum va *cunoaște* Dumnezeu? și este *cunoștință* la Cel Preaînalt?”, dar este înțelept și binecuvântat să ne amintim cuvintele Anei: „Nu vă înmulțiți cuvintele trufașe. Să nu iasă mândrie

din gura voastră, pentru că *Domnul* [Iehova] este un Dumnezeu al cunoștinței și de El sunt cântărite faptele” (Psalmul 73.11; 1 Samuel 2.3).

Cum ar trebui și noi, copiii lui Dumnezeu, să umblăm în lumina acestor cuvinte! Căci „El descoperă cele adânci și ascunse. El cunoaște ce este în întuneric și lumina locuiește cu El” (Daniel 2.22). Poate oare ceva să rămână ascuns și nejudecat? Să ne amintim mereu cuvintele psalmistului din Psalmul 139.1-4. Ele sunt utile atât pentru păzire, cât și pentru restabilire, atunci când am greșit. Va veni ceasul în care Domnul „va aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor” (1 Corinteni 4.5), și *nimic* nu este ascuns (compară cu Luca 8.17). Scaunul de judecată al lui Hristos dezvăluie *totul* și *toate* (citește 2 Corinteni 5.9,10).

„Tu, Doamne, cunoscător al inimilor tuturor”, este modul în care Petru se adresează Domnului în rugăciunea sa (Faptele apostolilor 1.24). Acest Cunoscător de inimi a mărturisit despre Natanael: „Iată, cu adevărat, un israelit în care nu este viclenie” (Ioan 1.47).

Iuda Iscarioteanul poate că nu a fost cunoscut de mulți, dar de Unul singur a fost cunoscut și descris corect prin cuvintele: „Unul dintre voi este diavol” (Ioan 6.70.) Acțiunile sale rușinoase și bine gândite au fost, de asemenea, prevestite de Domnul, „pentru ca, atunci când se va împlini, să credeți *că Eu sunt*” (Ioan 13.18,19,21).

De asemenea, Domnul cunoștea și gândurile din inimile cărturarilor și fariseilor și i-a confruntat cu ele (vezi Luca 5.21,22 și Luca 6.7,8).

Petru a fost, de asemenea, cunoscut de Domnul. Petru nu se cunoștea pe sine și cine dintre noi își poate cunoaște inima așa cum o cunoaște Domnul? El a văzut clar fiecare gând și sentiment din inima lui Petru, până la frica de om și de moarte, care l-a făcut să spună și să jure: „Nu cunosc pe Omul acesta”. Dar El, care știa totul dinainte, S-a rugat pentru el în dragostea Sa credincioasă, astfel încât credința lui să nu înceteze. De asemenea, El nu a tras concluzii doar din lacrimile amare ale lui Petru cu privire la ceea ce se întâmpla în inima lui (așa cum suntem forțați să facem noi în cazuri similare), ci El *vedea* aceste evenimente și *știa* despre inima lui profund împovărată, profund smerită. Ce ore dificile trebuie să fi fost pentru Petru când a mers cu sentimentul vinovăției sale și conștientizarea devastatoare: L-am întristat profund pe Cel care mă iubește atât de mult! Dar a venit ceasul în care Cel Înviat l-a lăsat la o parte pe Ioan, „ucenicul pe care Isus îl iubea”, și S-a arătat mai întâi lui Petru. În această întâlnire *solemnă*, Petru va fi experimentat mai mult ca niciodată că avea de-a face cu Cel care este lumină și care „știe toate lucrurile”. Dar a experimentat, de asemenea, dragostea și harul Său minunat și, astfel, întâlnirea a devenit și un eveniment *eliberator*, astfel putem fii martorii unei scene minunate la Marea Tiberiadei. Atunci când Petru s-a aruncat acolo în mare, el nu s-a apropiat de Domnul ca un penitent, ci cu încredere, în ciuda infracțiunii sale. Acesta este motivul pentru care se grăbea atât de mult. El nu se gândea la tăgăduire, ci la Domnul.

O, cum dragostea *fidelă* a acestui Domn este capabilă să ne încălzească inimile și să ne lege de El în așa fel încât, în cele din urmă, să îndrăznim să spunem împreună cu Petru, în ciuda multiplelor eșecuri din partea noastră: „Doamne, Tu știi toate: *Tu cunoști că te iubesc*”! Inima lui bătea acum mai adânc ca niciodată pentru Cel care îi arătase un har atât de bogat. Și când ne gândim la noi înșine acum, El știe, de asemenea, despre toate nebuniile, greșelile și păcatele *noastre* din trecut, cu care L-am întristat și I-am provocat durere, și totuși El a vorbit întotdeauna atât de blând și serios inimilor și conștiințelor noastre. Și atunci când cuvintele Sale au produs în noi o inimă zdrobită și smerită și un duh zdrobit, El nu le-a disprețuit (Psalmul 51.17), ci S-a uitat la noi (Isaia 66.2), ne-a salvat (Psalmul 34.18) și Și-a făcut locuință la noi „ca să învioreze duhul celor smeriți

și să învieze inima celor zdrobiți” (Isaia 57.15). Iar rezultatul a fost că am avut din nou „părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos” și că bucuria noastră a fost deplină (1 Ioan 1.3,4).

Și ucenicii, când au ajuns în Capernaum și au fost în casă cu Domnul lor, au trebuit să învețe că El știe totul. În prezența directă a Celui care călătorea cu ei, care era „smerit cu inima” (Matei 11.29) și care „S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob” (Filipeni 2.7), ei au meditat la gândurile care se ridicau în inimile lor și astfel și-au dat seama că pe drum discutaseră despre „cine este cel mai mare”. Apoi, când în casă Cel care cercetează inimile le-a pus întrebarea cercetătoare: „Despre ce discutați pe drum?”, citim: „Și ei tăceau” (Marcu 9.33,34). În prezența Lui au fost *descoperiți și făcuți de rușine*. Acum, același Domn ne cheamă astăzi: „Învățați de la **Mine**, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11.29).

Pe de altă parte, cât de mângâietor este gândul că Domnul știe *totul* atunci când ne lovesc greutățile și suferințele! Soarta noastră a căzut în vremuri dificile din multe puncte de vedere. Printre numeroasele dificultăți, cele economice ocupă un spațiu mare și câți credincioși și-au amintit poate cuvintele: „Și în noaptea aceea nu au prins nimic” atunci când căutau de lucru și câștig! Toate eforturile, toate căutările erau zadarnice, iar curajul și puterea amenințau să pălească. Este posibil ca ucenicii să fi simțit la fel în momentul din Ioan 21, când Domnul i-a întrebat cu atâta dragoste de pe mal: „Copilașilor, aveți ceva de mâncare?” Ei au fost nevoiți să-I răspundă: „Nu”. Nu știa El asta? Pâinea și peștele pe focul de cărbuni ne dau cel mai bun răspuns la această întrebare și, flămânzi cum erau, au auzit dulcele cuvânt: „Veniți și luați micul dejun”. Totul a fost pregătit de El, care a fost mișcat nu numai la vederea bolnavilor, orbilor, șchiopilor, a celor îndurerăți și de lacrimile lor (Luca 7.11-17; Ioan 11.33-44), ci și de cei flămânzi care, ca într-o altă ocazie, erau în pericol să moară de foame pe drum. Întrebarea ucenicilor: „De unde va putea cineva să-i sature pe aceștia cu pâine, aici, într-un loc pustiu?” poate să fi mărturisit neputința și disperarea totală, rațiunea umană poate să fi văzut doar pustiul, cele patru mii de persoane înfometate și cele șapte pâini, privirea ucenicilor, în ciuda impresiilor anterioare despre gloria Sa minunată, poate să fi trecut complet pe lângă El, iar ochiul *Său* poate să fi constatat lipsa de credință a ucenicilor, pe care ar fi fost corect și potrivit să o dezvăluie - dar ce *L-au* împiedicat toate acestea și care sunt circumstanțele și condițiile cele mai nefavorabile pentru *El*? (Marcu 8.1-9). Ceea ce El va face într-o zi, la sfârșitul zilelor, pentru poporul Său iubit: „Voi binecuvânta *din belșug* hrana sa, voi *sătura* cu pâine pe săracii săi” (Psalmul 132.15), El a împlinit deja aici cu putere.

Dragă tată încercat și testat, mamă grijulie, dacă întrebarea ucenicilor ți-ar veni vreodată în minte, amintește-ți de *Cel care nu Se schimbă*, care știe și de strâmtoarea ta și ți-a dat promisiunea: „Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi”. În același timp, însă, să căutăm cu toții să învățăm un lucru în aceste zile grave: „Mulțumiți-vă cu ce aveți” și, de asemenea, să ne agățăm cu credință de celălalt cuvânt: „Domnul este ajutorul meu” (Evrei 13.5,6), Cel care este în stare să binecuvânteze puținul, da, să binecuvânteze din belșug. Experiența lui Daniel (deși făcută în alte circumstanțe și din alte motive) poate fi făcută și în aceste zile și a fost făcută adesea (citește Daniel 1.8-16).

Mai mult, „Cine-i dă corbului hrana, când puii săi strigă către Dumnezeu și rătăcesc din lipsă de hrană?” (Iov 38.41) Nu este El Cel care „dă vitelor hrana lor, puilor de corbi care strigă”? (Psalmul 147.9) „Priviți cu atenție corbii, că nu seamănă, nici nu seceră, nu au cămară, nici grâнар, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările!” (Luca 12.24) De asemenea, să nu uităm: „Plăcerea DOMNULUI este în cei ... *care-și pun speranța în bunătatea Lui*” (Psalmul 147.11).

Domnul, care a știut cândva și a putut să spună ucenicilor Săi că Lazăr, prietenul lor, a adormit, știe și astăzi despre durerea noastră și ne oferă profunda Sa compasiune și, cel mai important, chiar dacă toată lumea a trebuit să plece, *El rămâne*. Numai El nu poate fi luat de lângă noi și El ia seama la durerea naturală pe care o simțim la plecarea celor dragi; ar fi nefiresc, chiar și pentru un creștin cu o speranță cerească, să nu simtă durere într-un astfel de caz. Dar noi nu ne întristăm ca „ceialți care nu au nădejde” (1 Tesaloniceni 4.13). Deși Fiul lui Dumnezeu nu este indiferent nici la durerea lor (vezi Luca 7.13), Cuvântul descrie comportamentul Său într-un mod complet diferit atunci când unul dintre ai Săi a adormit, iar ceilalți au experimentat durerea amară a despărțirii. El îi spune femeii din Nain, mișcat lăuntric: „Nu plânge”, dar în Ioan 11 auzim despre El că a suspinat adânc în duh și S-a tulburat în Sine; aici nu auzim că spune: „Nu plânge”, ci plânge împreună cu ei: „Isus a vărsat lacrimi” (Ioan 11.33,35,38). Și astăzi, când El îl cheamă din valea lacrimilor pe unul sau altul dintre cei scump răscumpărați de El, putem spune și noi ca iudeii de atunci, deși într-un sens diferit: „Cât de mult l-a iubit!” (Ioan 11.36) și putem în același timp să fim siguri că cei care rămân în urmă sunt subiecte ale dragostei Sale; și cine i-ar putea înțelege, mângâia și ajuta ca Cel care știe totul și poate totul?

Numai Tu, Isus, Isus,
Poți a înțelege,
Când suspin și plâng nespun,
Dar alt ochi nu vede.
Tu simți tot ce eu trăiesc,
Milă ai de mine,
O, Isuse, mulțumesc!
Va sfârși cu bine.

Exercițiile credinciosului și cauzele lor sunt multiple. Uneori sunt căile ocrotitoare ale Tatălui cresc care cunoaște viitorul, alteori roadele amare ale activității inimii naturale și, în legătură cu aceasta, căile educaționale și guvernamentale ale lui Dumnezeu. Uneori sunt circumstanțele și condițiile generale existente în această lume, uneori copiii fără Dumnezeu și ostili ai acestei lumi care îl înconjoară, sau chiar comportamentul dezonorabil față de Dumnezeu al altor credincioși. Toate acestea îi fac adesea calea foarte turbulentă și îi provoacă exerciții ale inimii. Chiar dacă propria lui inimă bate pentru Domnul și vrea să se dăruiască complet Lui, el nu este scutit de ele. Este ceea ce i s-a întâmplat Mariei din Betania în casa lui Simon leprosul. Ea a turnat un *mir foarte prețios* peste trupul Domnului - un mir mai prețios pentru inima Lui decât pentru trupul Lui. Un miros parfumat a umplut întreaga casă și, mai mult, dragostea Mariei a umplut și a înviorat inima Domnului. El putea spune: „Am venit în grădina mea, ... am cules smirna mea cu mireasma mea; am mâncat fagurul meu cu mierea mea; am băut vinul meu cu laptele meu” (Cântarea cântărilor 5.1). Nu puteau și nu trebuiau să participe la bucuria Sa toți cei dragi ai Săi care erau în jurul Său? Dar tocmai opusul a fost ceea ce El a trebuit să experimenteze. Ucenicii Săi, cu Iuda în frunte, au doar condamnare pentru Maria.

În același timp cu înviorarea Domnului, întâlnim exercițiul de inimă al Mariei cu această ocazie. Nimeni nu împărtășește dragostea ei devotată, nimeni nu arată înțelegere pentru acțiunile ei; ea nu găsește nici măcar recunoașterea tacită din partea ucenicilor a actului ei de dragoste. Dimpotrivă, aceștia vorbesc despre el ca despre o *risipă*, o *pierdere* și devin indignați și supărați pe ea (compară cu Matei 26.6-13; Marcu 14.3-9 și Ioan 12.1-8). Ar trebui să credem că acum era momentul ca Maria să se justifice. Dar nu a făcut-o - altcineva, Isus Însuși, i-a luat apărarea și i-a justificat acțiunile în fața întregii lumi, pentru timp și eternitate. Dar cine poate spune ce a simțit inima ei

înainte? Nu se poate presupune că ea era insensibilă la aceste lucruri. „De ce faceți tulburare femeii?” Sunt aceste cuvinte legate doar de faptul că despre acțiunile ei se vorbea cu nemulțumire și mânie sau ne permit să privim în inima Mariei și să-i recunoaștem exercițiile? Mi se pare că acesta din urmă este cazul. Dar cât de încurajator este, dacă această presupunere este corectă: El, Cel care știe totul, vede, de asemenea, aceste exerciții și vine în grabă în ajutorul celei încercate și o justifică deplin înaintea tuturor!

Aproape două milenii au trecut de atunci. În acest timp îndelungat, multe inimi au bătut cu credință pentru Isus și mulți L-au slujit cu abnegație, dar câți au fost probabil judecați greșit și condamnați pentru dragostea lor pentru El, în practicarea închinării adevărate, în devotamentul lor față de El și în slujirea lor pentru El!

Maria avusese deja o experiență similară atunci când stătea la picioarele lui Isus și asculta în liniște cuvintele Sale. Atunci a fost chiar sora ei, Marta, cea care a dezaprobat acțiunile ei. Dar și în acel caz, ea a experimentat justificarea completă din partea Domnului. De ambele ori, criticile calomniatorilor aveau o aromă pioasă, păreau juste și corecte, dar nu corespundeau gândurilor Domnului sau semnificației momentului. Maria a pătruns în aceste gânduri și a făcut totul la momentul potrivit și așa cum se cuvenea Lui, conform sentimentelor corect formate și ghidate ale inimii ei.

Chiar și în prezent, multe inimi credincioase și iubitoare sunt justificate și încurajate în comportamentul lor de Cuvântul Domnului în fața faptului că sunt neînțelese sau chiar condamnate de alți credincioși sau de lume. Domnul le cunoaște motivele și practicile și justifică tot ceea ce corespunde gândurilor și inimii Sale. Așadar, să stăm mult la picioarele Sale, pentru a înțelege aceste gânduri în adevăr, pentru a face totul la momentul potrivit și în modul potrivit, pentru a experimenta aprobarea Sa aici, precum și *o dată* sus, în prezența Sa.

Totuși, să mai luăm în considerare un lucru: obiecțiile și plângerile ucenicilor într-un caz, care au fost induși în eroare de Iuda Iscarioteanul, și ale Martei, în celălalt, nu au fost îndreptate doar împotriva Mariei, ci au însemnat (chiar dacă parțial în mod inconștient și neintenționat) vitregirea Domnului în învierea Sa și în drepturile Sale; într-adevăr, au fost chiar, mai mult sau mai puțin, o muștrare deschisă a comportamentului Domnului. Cât de serioase și instructive sunt toate acestea pentru noi!

Adesea, ucenicul are parte de ceea ce a avut parte Domnul Însuși, atunci când a fost aici pe pământ: este înconjurat de dușmani, iar batjocura mușcătoare și batjocura veninoasă sunt revărsate asupra lui, astfel încât ar putea spune împreună cu Domnul: „Fiindcă pentru Tine port disprețul; rușinea Mi-a acoperit fața. Am ajuns un străin pentru frații Mei și un necunoscut pentru fiii mamei Mele. ... Cei care stau la poartă vorbesc de Mine și sunt cântecul bețivilor” (Psalmul 69.7,8,12). Dar El, care odată Și-a vărsat sufletul în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, conform cuvintelor: „Dar cât despre Mine, rugăciunea Mea este către tine, DOAMNE [Iehova]” (Psalmul 69.13), și Și-a amintit: „Tu cunoști ocară Mea și rușinea Mea și disprețul Meu: toți adversarii Mei sunt înaintea Ta” (Psalmul 69.19), cunoaște și *aceste* exerciții ale ucenicilor Săi și știe cum să învioreze cu un cuvânt pe cel obosit. Însă, fie ca și noi să ne lăsăm să ni se trezească urechea în fiecare dimineață, pentru a nu deveni răzvrățiți sau pentru a ne da înapoi, asemenea Celui care Și-a oferit spatele celor care Îl băteau, obrazii celor care Îi smulgeau barba și nu Și-a ascuns fața de batjocură și de scuipare! El știa: „DOMNUL Dumnezeu [Iehova] mă va ajuta; de aceea nu M-am rușinat; de aceea Mi-am făcut fața ca o cremene și știu că nu voi fi dat de rușine” (citește Isaia 50.4-9).

Dacă ținem cu tărie la aceasta, vom experimenta, de asemenea, că mântuirea Sa, cu care ne lăudăm, care ne bucură inimile și ne permite să venim mereu în fața oamenilor ca mărturisitori și martori, „va fi pentru totdeauna” (Isaia 51.6). El Însuși ne cheamă cu încurajare: „Ascultați-Mă, voi, care cunoașteți dreptatea, popor în inima căruia este legea Mea! Nu vă temeți de disprețul oamenilor și nu vă înfricoșați de batjocurile lor, pentru că îi va mânca molia ca pe o haină și-i va mânca viermele ca pe lână; dar dreptatea Mea va fi pentru totdeauna și mântuirea Mea, din generație în generație. ... Eu, Eu sunt Cel care vă mângâi; cine ești tu, ca să te temi de un om?” (Isaia 51.7,8,12). Și „gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre” (Evrei 12.3). Fie ca Domnul să le dăruiască tuturor ai Săi un curaj mereu nou de a mărturisi!

O, Isus, Isus, tânjesc,
Dorul meu Te cheamă.
Pot al meu să Te numesc,
Vesel, fără teamă.
Repede-nțelegi deja
Ce vreau eu a-Ți spune,
Știi ce e batjocura,
Și-Ți pot totul spune.

În încheiere, să aruncăm o privire asupra cuvintelor din Ioan 2.23-25: „Și, când era în Ierusalim, la Paști, la sărbătoare, mulți au crezut în Numele Lui, privind semnele pe care le făcea El. Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce era în om”. Cât de măreț stă Domnul nostru în fața noastră în aceste cuvinte! Alții s-ar putea vedea înșelați în viitor de cei care au crezut în El din cauza semnelor Sale, dar El nu a făcut-o, de la început. „Dar Isus Însuși nu Se încredea în ei”. În Ioan 6, începând cu versetul 60, găsim ceva similar, iar în versetul 64 citim: „»Dar sunt unii dintre voi care nu cred«. Pentru că Isus știa de la început cine sunt cei care nu cred și cine este cel care Îl va vinde”.

Și noi avem experiențe similare, atunci când vestim Cuvântul. Câte o sămânță se dovedește a fi fost semănată pe pământ pietros: „Iar cel semănat pe locurile stâncoase, acesta este cel care aude Cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; dar nu are rădăcină în el însuși, ci este numai pentru un timp; și când vine necaz sau persecuție din cauza Cuvântului, îndată se poticnește” (Matei 13.20,21). Însăși auzirea adevărului servește la dezvăluirea adevăratei stări a unora, așa cum s-a întâmplat în vremea Domnului: și „De atunci, mulți dintre ucenicii Săi s-au întors și nu mai umblau cu El” (Ioan 6.66). Semnele și minunile de atunci, cuvintele harului de acum, ca și atunci, pot produce admirație și credință iluzorie la unii; dar necazul și persecuția din pricina Cuvântului le fac pe acestea evidente și ne arată adevărata stare a inimilor lor. Căci cuvintele *harului* sunt și cuvinte ale *adevărului* (compară Luca 4.22 cu versetele 23-30.) Cum ar trebui toate acestea să ne avertizeze să fim precauți față de cei care mărturisesc Numele Său, dar nu s-au dovedit încă prin roadele lor a fi adevărați credincioși, mai ales în timpul prezent! Întrucât nu putem vedea în inimi și nu „știm totul”, așa cum știa El, cu atât mai mult ar trebui să așteptăm pentru a vedea ce roade sunt revelate, iar aceasta necesită o anumită perioadă de timp și multe oportunități.

Judecarea cât mai corectă a poziției și stării unui mărturisitor este extrem de importantă, deoarece determină în cele din urmă comportamentul nostru personal și comunitar față de o astfel de persoană. Recunoașterea plină de bucurie ca frate sau soră în Domnul sau reținerea prudentă depind de această judecată. Un comportament *greșit* față de un astfel de suflet, într-o formă sau

alta, nu poate avea decât consecințe grave. Nici un credincios nu ar trebui să se bazeze doar pe *propria* judecată în aceste chestiuni. Cât de amarnic au regretat mulți un astfel de comportament! Câte căsătorii au fost încheiate în acest fel, de exemplu, care la scurt timp după aceea s-au dovedit a fi un jug *nepotrivit* și *greu* și au provocat nenumărate lacrimi amare! Dacă este posibil, ar trebui să ascultăm părerea credincioșilor *cu experiență* în astfel de cazuri și să ne folosim de experiențele timpului. Credincioșii, care se grăbesc să recunoască suflute, pun adesea o presiune nu mică asupra fraților și surorilor lor care sunt, pe bună dreptate, mai precauți și mai reticenți în această privință, datorită învățăturilor Cuvântului și experiențelor lor sau ale altora. Este adevărat, totuși, că cineva poate merge prea departe în reținerea sa sau chiar în a refuza recunoașterea, poate din considerente și experiențe unilaterale. Dar astfel de cazuri sunt în mod natural mai rare.

Toate acestea ne arată că nu este la fel cu noi ca și cu El. El știa (și știe) totul și nu avea nevoie de nimeni care să depună mărturie despre om (Ioan 2.24,25). Dar noi suntem dependenți de observație, experiență și mărturie din altă parte. Și dacă ne întrebăm dacă nu ne-am adus deja în dificultăți și neplăceri în decursul timpului pentru că am subestimat mai mult sau mai puțin aceste lucruri, sau nu le-am acordat suficientă atenție, va trebui probabil să răspundem afirmativ la întrebare cu amintiri dureroase. În legătură cu aceasta, ar trebui să se facă referire și la pasaje din Cuvânt, cum ar fi: „Nu-ți pune mâinile în grabă peste nimeni” (1 Timotei 5.22) și: „după ce au cunoscut harul care mi-a fost dat mie, Iacov și Chifa și Ioan, cei considerați a fi stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă a comuniunii” (Galateni 2.9). Aceste pasaje pot merge mai departe în sensul și implicațiile lor, dar cu siguranță au multe să ne spună în legătură cu ceea ce am discutat.

Dar ce lecție și încurajare am putea și ar trebui să tragem din toate acestea? Ei bine, nimic nu este mai evident decât faptul că noi, cu ignoranța noastră, trebuie să mergem mereu în rugăciune la Cel care „știe totul”, care știe și ce este în om. El poate și vrea să ne călăuzească astfel încât nimeni să nu fie nedreptățit. El poate și vrea să descopere atât binele, cât și, dacă este necesar, răul, și atunci știm unde ne situăm și cum trebuie să ne comportăm, dacă Cuvântul lui Dumnezeu este singurul nostru ghid pentru acțiunile noastre, fie ele personale sau colective. De aceea, și în aceste lucruri „să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4.16).

În încheierea studiului nostru, să ne amintim încă o dată că Domnul nostru binecuvântat nu numai că le știe pe toate, dar este și puternic și gata, potrivit cunoașterii Sale a nevoilor noastre și potrivit bunătății inimii Sale și sfințeniei Persoanei Sale, să ne instruiască, să ne mustre, să ne încurajeze și să ne mângâie, să ne păzească sufletul și trupul, să ne lumineze și să ne călăuzească în toate chestiunile personale și colective.

Cât de mare și glorios este Numele Său, cât de insondabilă este plinătatea Sa, cât de bogat este harul Său! Fie ca Numele Său să fie laudat de noi acum și pentru totdeauna! Amin.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Herr, du weißt alles.*”